

RETRATS DEL NATURAL
CARLOS PÉREZ DE ROZAS ARRIBAS
PERIODISTA I PROFESSOR DE PERIODISME

(69)

PERE TORDERA

La sort segons el gran De Rozas

TONI VALL
BARCELONA

Cada dilluns a les nou del matí un camió amb oli, patates i cebes que venia de l'Empordà s'aturava un moment davant la redacció de *Destino* a Barcelona. Portava també una carta provinient del mas Pla de Llofriu que contenia l'article setmanal de Josep Pla. Estava escrita a mà, amb una lletra petitíssima i aprofitant tot l'espai del paper. Entre 1970 i 1975, el Carlos Pérez de Rozas, com a secretari de redacció, era l'encarregat de recollir-la, passar-la a la secretària perquè la transcrivís a màquina i reunir-se amb l'editor Josep Vergés i el director Nèstor Luján per mirar de desentrellar els fragments que resultaven intel·ligibles. Hi havia moments de crisi però al final el puzzle sempre es completava i cantaven victòria.

És una de les seves anècdotes preferides, i amb raó. La feina a *Destino* va ser molt important per a la vida i la trajectòria d'algú que abans de néixer es pot dir que ja era periodista. Els Pérez de Rozas són una nissaga periodística amb pedigrí. El Carlos i el seu germà Emilio són els hereus del seu avi –Carlos Pérez de Rozas Masdeu, el primer fotoperio-

dista de la família– i, esclar, del seu pare Carlos i els seus tiets Quique i Manolo Pérez de Rozas Sáenz de Tejada. Aquesta va ser la primera sort de la seva vida –li agrada explicar-ho així–: néixer a la família que va néixer.

Va ser al rovell de l'ou: a la ronda Universitat, 23, 3r 2a –La Ronda–, la casa familiar i l'estudi fotogràfic. De petit, només una paret separava la seva habitació del laboratori. Les còpies de les fotos sortien ondulades i les posaven sobre el seu llit i el dels seus germans perquè quedessin planes. De ben jovenet el seu pare ja l'enviava a entregar les còpies a la redacció de *La Vanguardia*, al carrer Pelai, a tocar de casa.

La seva segona sort va ser entrar a estudiar periodisme l'any 1965 a l'Escola de l'Església, on sobresortia una figura clau per a la qual no té prou paraules d'agraïment, la del seu fundador, Joan Alemany. Ja en aquells anys la vivència del fotoperiodisme arrela fons dins seu. Acompanya el pare al futbol amb una Leica penjada al coll i des de darrere les porteries del Camp Nou i Sarrià comença a forjar la seva pròpia mirada a través de l'objectiu de la càmera, com també una indomable passió futbolística.

La tercera sort s'esdevé en el moment en què toca decidir si és acceptat a La Ronda com un fotoperiodista més de la família. La resposta és

Vocació
Anava al Camp Nou amb el seu pare amb una Leica penjada al coll

Professor
Si pogués escollir, es quedaria amb l'última de les seves sorts: la docència

que no, el negoci no dóna prou per mantenir una persona més. Arriba llavors l'oportunitat a *Destino* i després a *Barrabás* i *El Pàpus*, on ja s'introdueix en el que seria la seva gran especialitat: la composició i el disseny visual. Participa en el redisseny de *Diari de Barcelona* i intervé en la fundació d'*El Periódico* i l'edició catalana d'*El País*. El 1986 marxa a *La Vanguardia*, on s'hi està vint-i-dos anys. Recorda com a especialment apassionant la feina amb Walter Bernard i Milton Glaser –figures cabdals del disseny periodístic modern–, amb qui l'any 1989 canvien radicalment el disseny del diari. En els últims temps ha treballat a l'estudi Cases i Associats, cosa que li ha permès viatjar per tot el món i conèixer realitats periodístiques molt enriquidores.

Si pogués escollir potser es quedaria amb l'última de les seves grans sorts: la docència. És professor de periodisme des del 1976. Ha passat per la UAB, la Pompeu Fabra, la Blanquerna i la UIC. No entén la seva vida sense les aules, sense la connexió permanent amb la gent jove, font inesgotable d'energia i motivació. És un professor estimat i carismàtic que sap encomanar la passió desbordant per una professió que li té el cor robat. Espigola els diaris de tot el món a la recerca de la portada més brillant, la foto més imprevista i el fotògraf més arriscat.

Troba tots els matisos en els treballs de Samuel Aranda a Sierra Leone, emparenta Vermeer amb Annie Leibovitz, sap pronosticar el Pulitzer per a Daniel Berehulak i s'encanta amb el recent reportatge del *New York Times* sobre Robert Frank, el millor fotoperiodista viu. De les seves classes només enyora una cosa: quan podia donar-les fumant-se un bon havà.

El fill no continua la nissaga

M'ensenya algunes fotos que té penjades a les parets de casa seva. L'eloqüent autoretrat del gran fotògraf José Manuel Navia. S'hi veu un tallat, una llibreta amb apunts i una estilogràfica. També dues fotos de Català-Roca on veiem el seu pare amb la càmera a punt per disparar en una manifestació i una càrrega dels grisos. El seu fill Carlos no continuarà la professió familiar. És cuiner i treballa a Lima. Està content perquè ell és molt feliç amb la seva feina, encara que això suposi tenir-lo lluny. Està mig retirat però encara dóna classes i col·labora a *Mundo Deportivo*, 8TV, Catalunya Ràdio i BTV. El seus "Colossal!" i "Fàcil, fàcil, fàcil" són una institució, una entusiasta marca de la casa.

S'ha enamorat del Pallars Sobirà i gaudeix tant veient un partit del Barça com arreglant el món amb un gintònic tot celebrant els confins més inhòspits de l'amistat. —